

”PikkuKakkonen”

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYKSEN KUODES LEHTI

Hyvät sukulaiset

Vuosi 2011 on ollut mullistusten vuosi. Eduskuntavaaleissa ravisteltiin suomaista poliittista järjestelmää. Euroopassa on koettu EU:ssa ennen näkemättömiä ongelmia taloudessa. Ilmastotieteilijät varmasti muistavat poikkeuksellisen lämpimän syksyn.

Onneksi Kakkosten sukuyhdistykseen eivät tällaiset murheet vaikuta, vaan toiminta on ollut totutun vakaata!

Yhdistyksen tuntuu edelleen olevan kiinnostusta liittyä, jäsenmäärä jatkoi kasvuaan ja on tätä kirjoitettaessa 128 jäsentä.

Kesä 2011 muistetaan Kakkosten sukuyhdistyksessä kesänä, jolloin pidettiin ensimmäinen virallinen sukuyhdistyksen kokous. Kokouksessa Kyösti Kakkonen luopui puheenjohtajan tehtävistä. Kyöstille kuuluu suuri kiitos siitä, että meillä on oma sukuyhdistys. Hänen kiinnostuksensa tutkia Kakkosten suvun juuria johti sukututkimuksen tekemiseen ja sitä seuranneeseen ideaan perustaa sukuyhdistys.

Niin kuin Suomen lippu herättää jokaisessa suomalaisessa tunteita, niin herätti tunteita, ideoita ja vilkasta keskustelua myös sukuyhdistyksemme vaakunan valinta. Sukukokouksessa saatiin monia hyviä ehdotuksia sukumme vaakunaksi. Samoin kuin kansa ilmaisi kevään eduskuntavaaleissa mielipiteensä, myös vaakunastamme äänestettiin innokkaasti. Valituksi tuli ylivoimaisella enemmistöllä hallituksen ehdottama vaakunamalli. Suomen Heraldinen seura on hyväksynyt valitsemamme ehdotuksemme Kakkosten suvun vaakunaksi. Niinpä tämän lehden kannessa olevasta vaakunasta voi jokainen kokea suurta ylpeyttä. Se on meidän kaikkien Oma Vaakuna.

Vaakunat juontavat juurensa vähän kauempaa kuin Internet, mutta vaikka sukuyhdistyksemme arvostaa perinteitä ja historiaa, on se vireä ja nykyaikainen. Jani Kakkosen myötävaikutuksella yhdistyksen nettisivut avattiin heinäkuussa. Sivut ovat tuntuneet kiinnostavan ihmisiä, sillä sivuilla on ollut jo yli 6 000 vierailua! Jotta sivut olisivat kiinnostavaa luettavaa jatkosakin, toivotaan sinne paljon kirjoituksia ja kuvia teiltä kaikilta.

Kotisivujen kautta on tullut myös muutama yhteydenottopyyntö koskien Kakkosten sukua. Yhteydenottoja on tullut esimerkiksi Ruotsiin muuttaneilta Kakkosilta. Tämä on osoitus siitä, että sukuasiat ja omat sukujuuret kiinnostavat.

Ensi kesänä teemme matkan Kakkosten suvun alkujuurille rajantakaiseen Karjalaan. Oppaaksemme saamme Karjalan tuntijan eversti Pekka Ripatin. Ilolla olen huomannut että sukumme juuret tuntuvat kiinnostavan teitä, sillä matkalle on ollut kova kysyntä.

Toivotan kaikille hyvää Uutta vuotta 2012.

Eero
Päätoimittaja

RUNO TALVESTA

Muistat kai
kuinka vaalea on talven sukka
ja kuinka komean hohtoisia tukka,
jonka talvi taivaalle heilauttaa,
jolloin sata tähteä sinne leimahtaa.
Tätä kun katselee
hymyyn nousee suu.
Makeamman naurun saat,
kun taivaalle ilmestyy kuu.

Salla 9 v.

SUKUKOKOUS 2011

Heinäkuun lopulla pidettiin sukuyhdistyksemme ensimmäinen varsinainen kokous ja sukujuhla Joensuussa Karjalantalon Kerubiravintolassa.

Varsinaisessa kokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat. Hallituksen jäsenille myönnettiin tili- ja vastuuvapaus kaudelta 2010. Hyväksyttiin talousarvio ja jäsenmaksun suuruus vuodelle 2011.

Kyösti Kakkonen halusi luopua puheenjohtajan tehtävistä ja niinpä uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Eero Kakkonen. Jouni

Kakkonen valittiin uudeksi hallituksen jäseneksi.

Kokouksessa käytiin vilkasta keskustelua suvun vaakunasta. Hallitus sai tehtäväksi tuoda vaihtoehtoisia esityksiä.

Kotisivujen menettelyistä sovittiin myös yksimielisesti.

Esillä oli myös rajantakaiseen Karjalaan tehtävä matka kesällä 2012.

Juhla päättyi yhteisesti laulettuun Karjalaisten lauluun, jonka jälkeen oli vuorossa lounas.

Juhla alkoi tyttötrio Maranyan musiikkiesityksellä.

Kyösti puhui sukuun ja Karjalaan liittyvistä asioista.

Esa Pulkkinen toi Pohjois-Karjalan sukututkijain tervehdyksen yhdistyksellemme.

Jouni kertoi sukututkimuksesta.

Puheiden lomassa Kari lauloi siskonsa Mirrkan säestyksellä ja Hellevi lausui totuttuun tapansa runoja.

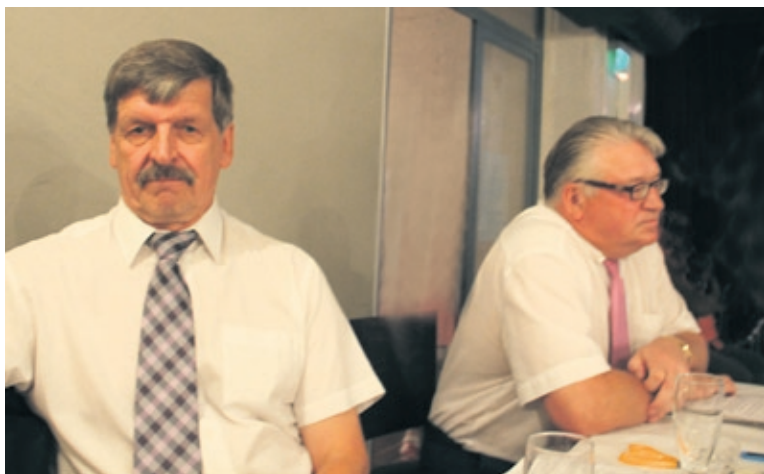

Leikkimielisen tietokilpailun voitti Pirkko Kakkonen.

Illemmalla jatkettiin vielä samassa paikassa Karaoken merkeissä.

Uusi ja entinen
puheenjohtaja.

Kokousväkeä.

Karjalaa katsomassa

Hieman taustaa taustaksi

Äitini Aili poistui joukostamme aivan vuoden 2009 lopulla ja seuraavan vuoden keväällä meidän, sisarusten, kesken virisi keskustelu siitä, että Kesällä 2011 pitäisi lähteä katsomaan sekä isämme Yrjön, että äitimme kotiseutuja, Värtsilää ja Kurkijokea, Samalla voisin katsastaa omankin syntymäseutuni. Mukaan pyysimme myös isän veljentyttären, serkkumme Riitan. Lapsiammekin houkuttelimme matkaan. Kaikki tietysti puolisoineen. Tämä on tarina matkasta, henkilöhistorian esittäminen tapahtuu toisissa puitteissa

Kuulumme kaikki vuoden 2009 raportin perheen 41–9 jälkikasvuun, Riitta-serkku ja Seppo Kokkonen perheeseen 41–13 sekä Erkki ja Tuula Kakkonen, Helena Brooks, Eeva ja Tommi Pihlajaniemi, Olli ja Inkku sekä Jukka Kakkonen perheeseen 41–21.

Värtsilässä

Helteisenä heinäkuun huomenena alkoi matkamme Lappeenrannasta kohti Niiralaa. Rajanylitys sujui joutuisasti ja suuntasimme tutkimaan Vanhaa Värtsilää. Käytössämme ei ollut ajantasaisia kartoja, joten toimeen oli tultava muutamalla 30-luvun karttakopiolla.

Ohitimme vanhan rautatieaseman ja päädyimme lähelle vanhaa toria. Hetken pohdimme, että mihin seuraavaksi. Matkanjohtajamme ja kuljettajamme, Jukka hänkin, pistäytyi läheisessä parturinliikkeessä tuloksettomalla tiedusteluretkellä. Jatkoimme ortodoksikirkon ohi ja käännyimme kepealle sillalle. (Ilmeisesti nimeltään Postisilta). Tie vei sillan yli ja loivaa rinnettä ylös taajaman läpi. Ensivaikutelmani

oli, ettei raja-alueella sijaitsevassa kylässä juuri ole uutta rakennettu tai vanhaa korjattu, rauhassa saapi rapistua. Ohitimme entiset tehtaanjohtajan talon, KOP:n talon, kansakoulun, kunnantalon. Hetken päästä asutus harveni ja tie päättyi rajavyöhykkeen suljettuun porttiin.

Bussi parkkiin ja bussista ulos. Palavan kuuma ilma tulvahti vastaamme ja nosti välittömästi hien pintaan. Seppo ja minä pyörittelimme kotvan karttoja ja arvioimme sijaintiamme, Jukka tutkaili kännykkänavigaattoria. Katsottaessa itään, Ryösiöjärven suuntaan, näkyi vain muutama sammaloituva perustus, vesoituvia entisiä peltoja ja umpeen kasvava puronotko, Ryösiöjoki. Seppo edellä kaaloimme korkeaan heinikkoon tutkimaan tienoota lähemmin. Mitään selvää kiinnekohtaa emme keksineet noiden perustusten lisäksi. Vanhan topografikartan käyriä ympäristöön verraten päädyin toteamaan, että lähemmäksi isoisämme Hermannin ja perheensä entisiä asuinsijoja emme pääse, jollemme sitten seiso juuri sillä paikalla. Selän takana, lännen puolella, oli pari pätkää korkeaksi kasvanutta kuusiaitaa, ilmeisesti niitä Riitta-serkku ja minä isiemme kanssa olimme liki viisi vuosikymmentä sitten katselleet rajan yli Patsolasta.

Isoisä Hermannia perheensä kanssa vanhoissa valokuvissa ei oikein saanut kohdalleen, niin olivat näkymät muuttuneet. Pajuja, pari villiintynyttä vanhaa ruusupensasta, tuomi, omenapuu, sammaloituneet kiviperustukset. Parimetrinen rajavyöhykkeen aita sulkee tien eteenpäin. Kun ihminen hävittää ja luonto peittää jäljet, ei paljoa jää. Joitain vanhoja ja uusia valokuvia.

Seppo ja Ollin Jukka kävivät lähempääkin tutkailemassa ja kuvaamassa Tehtaan vanhoja rakennuksia. Ja ilma oli totisesti kuuma.

Matka jatkui kohti Sortavalaa Pälkjärven kautta jossa isoisä Herman oli syntynyt. Sortavalaan saavuimme illan suussa helteen uuvuttamana.

Sortavalassa

Seuraavana aamuna lähdimme Valamoon paikallisen oppaan, Jelenan, osaavasti johdattamana. Oli perustaja-isien, Hermannin ja Sergein muistojuhlan päivä ja saarilla oli runsaasti väkeä, olipa Moskovan Patriarkkakin vierailulla turvamiehineen. Pokrovan kappelissa kuuntelimme mieskvintetin esityksen ja todella hyvin he lauloivat. Valamo on useammankin tarinan arvoinen, joten jääkööt ne toiseen kertaan. Kaikella tavoin vaikuttava kokemus.

Palasimme Sortavalaan halki peilityynen, helteessä väreilevän Laatokan. Bussi odotti satamassa ja kaupunkikierron saattoi alkaa.

Ajoimme Karjalankatua Puikkolan koululle. Kuvasin koulun joka puolelta. Oli se yhä niiden vanhojen valokuvien näköinen, joita Aili-äidin albumeissa olin katsellut. Isä-Yrjö haavoittui Jatkosodassa parikin kertaa ja komennettiin lopulta taloudenhoitajaksi Sortavalaan sotasairaalaan, missä Aili-äiti toimi sairaanhoitajana. Avioliittohan siitä seurasi. Sotasairaala toimi silloin Puikkolan Kansakoululla, josta se muutti Lahdenpohjan Huuhanmäkeen kun taistelut alkukesästä 1944 kiihtyivät. Ailin synnyttämisen aika koitti ja siihen sotasairaala ei oikein sopinut, joten hän palasi Sortavalaan ja Puistokadun varrella, ilmeisesti Kunnallissairaалassa, näin minä päivänvalon ensi kerran.

Karjalansiltaa olen kävellyt, Seurahuone ja Runonlaulajan patsaan olen nähnyt ja kuvannut, Kaupungintalon, Lyseon ja Tyttökoulun katsastanut ulkoa. Puistokadun talojakin kuvasin minkä ennätin. Tiedänpähän nyt, mistä olen kotoisin, paljasjalkainen sortavalalainen.

Taloudellinen toiminta ja sen myötä rakennusten korjaus näyttää vähitellen käynnistyvän, mutta paljon on töitä tehtävä ja rahaa käytettävä ennen kuin ajan hampaan puremat on paikattu.

Kaupungissa täytyy käydä uudelleen, rauhallisesti kävelemässä.

Käkisalmen kautta Viipuriin

Aamulla kiertelimme vielä hetken eteläistä Sortavalaa ja suuntasimme sitten kohti Lahdenpohjaa. Tie sinne oli pääosin pikitietä ja taival taitui juohevasti. Lahdenpohjan ensivaikutelma oli masentava; entisestä teollisuuskaupungista oli vain muistot ja rapistuva keskus. Kauan emme viiipyneet vaan lähdimme kohti Lumivaaraa minkä Matkanjohtaja halusi meille näyttää ja sopihan se. Tie muuttui pölyiseksi ja kuoppaiseksi hiekkatieksi ja eteneminen hidastui. Ja hellettä riitti.

Lumivaaran kirkko seisoo honkain keskellä korkealla mäellä ja rapistuu, vaikka Lumivaara-seura parhaansa mukaan sitä korjailee. Vielä oli alttaritaulu näkyvissä ja suomalaisten sankarivainajien uusi muistomerkki kirkkotarhassa. Lumivaarasta jatkoimme Luhovaaran kautta Elisenvaaraan, jossa Aili-äiti oli käynyt keskikouluunsa.

Kovin on ennen vilkas asemanseutu ravistunut ja rakennukset kulahtaneet. Pysähtyneisyyden aika näyttää yhä jatkuvan. Suohovin kansakoulun pihalla ihmettelimme paikallisia koulubusseja ja juttelimme muutaman opettajan kanssa. Sanoivat, ettei suomalaisten lähdön jälkeen kylällä ollut tapahtunut mitään. Tiedä häntä. Suohovissa sijaitisi myös Elisenvaaran Maamiesopisto, jossa 20-luvun alkupuolella opiskeli myöhemmin hyvinkin tunnettu Yrjö Leino. Pitäjässä oli perin kaksi maatalousoppilaitosta, Elisenvaarassa ja Lopotissa.

Seuraava kohde oli itse Lopotti

Seuraava kohde oli itse Lopotti, jonka kirkonmäellä pidimme pidemmän tauon. Kirkosta muistutti Skookas risti sekä muistokivi; viimeinen kirkko on palanut 1990-luvulla. Kurkijoki-seura on paikalle pystyttänyt myös suomalaisten sankarivainajien muistomerkin, vieressä on ”Suuren Isänmaallisen Sodan” näyttävä muistomerkki. Kirkonmäeltä oli hyvä silmällä niin Laatokan suuntaan kuin Kurkijoen yli Maamiesopiston huonoon kuntoon päässeittä rakennuksia sekä kylän keskustan vanhoja taloja. Ihmisiä ei kujilla juuri näkynyt. Näkymä jätti minuun hieman ankean vaikutelman, suuren valtakunnan rajaseutu oli autoitumassa ja hiipumassa.

Jatkoimme kohti Käkisalmea, jossa Eevan puolison, Tommin, isovanhemmat olivat eläneet ja Tommin isä syntynyt. Kaarlahdessa alkoi pikitie ja taival alkoi taittua. Käkisalmen keskusta vaikutti hyvinhoidetulta ja siistiltä, samoin vanha linnoitus ja sitä ympäröivä alue. Torilla asteli kivettynyt Lenin aatoksissaan. Lounaan jälkeen katsastimme kaupunkia ja löysimme Tommin isän kodin. Talosta ei ollut juuri mitään jäljellä, mutta pihapiiri on katsottu ja ikuistettu monella kameralla. Tässäkin kaupungissa kannatta käydä ajan kanssa.

Illalla olimme Viipurissa ja lähdimme ruokailemaan. Viimeistään nyt kävi selväksi, että Karjalan retkillä on eduksi ainakin tuntea kyyrilliset kirjaimet ja mieluummin vielä osata venättää. Ravintolassa sain eteeni suomenkielisen ruokalistan ja jännittyneenä odotin tilaamaani alkuruokaa: listan mukaan sen piti olla kiinan palatsikoiraa sängyssä! Oli nääs tietokoneohjelmalla käännetty! Sain kyllä ihan tavallista katkarapu yms. salaattia. Toisetkin odottivat tilauksiaan jännityksestä täristen, suomenkielinen ruokalista oli sen verran ekskoittinen.

Jossain tuossa aidan takana ...

Jääsken kautta kotopuoleen

Aamulla katsastimme Kauppahallin, josta ostin todellista terveystuotetta: valkosipulilla maustettua, suolattua sian läskiä! Torkkelin patsas on kuvattu ja Kaupunginkirjasto tarkastettu, Hirvipatsasta on hivellyt joku muukin kuin minä. Monrepos'n puistoakin on pikaisesti silmäilty. Ikuisen rakkauden varmistamiseksi on Linnansillan kaiteessa lukemattomia lukkoja.

Ihantalaan mentäessä keräsimme luonnonkukista kimpun ja Riitta ja Seppo laskivat sen taistelujen muistomerkillä. Matkanjohtaja Jukka kertoi meille tarkemmin tällä paikalla kesällä 1944 käydyistä raivoisista taisteluista.

Jääsken kirkon muistomerkillä pidimme jälleen tauon, Jääski on Riitta-serkun syntymäpäivä ja siellä ovat myös matkanjohtajan juuret. Hiljaista oli, muutama uimari palaili uintimatkaltaan. Läheinen neuvostoaikainen kerrostalo oli jäänyt käytöstä ja Ollin Jukka lähti sitä katsastamaan. Oli kuulemma hieman hämmästynyt kun kolmannen kerroksen ikkunasta oli kurkistellut vuohilauma.

Ensossa eli Svetogorskissa kävimme lounastamassa. Olli-veli valitsi suomenkieliseltä listalta lohikeiton, mutta sai eteensä porsaan kotletteja, kuten venäjänkielellä vastaavassa kohdassa luki. Se venäjän taito olisi jälleen ollut kohdallaan. Matkanjohtaja kyllä puhui sitä sujuvasti, mutta ei hänkään joka paikkaan ehtinyt.

Matka oli kaikin puolin onnistunut ensimmäinen ja hyvin opettavainen retki Karjalaan eikä kohdallani varmaan viimeinen.

Viiipuri ja ikuinen rakkaus

Erkki Kakkonen, Porvoo

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYS

Hallitus **Eero Kakkonen**, puheenjohtaja
puhelin 0400 679328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Kyösti Kakkonen
kyosti.kakkonen@tokmanni.fi

Jani Kakkonen, talous
puhelin 045 6361230
jani.kakkonen@alfaroc.fi

Airi Holopainen
puhelin 050 4364466
airi.holopainen@jns.fi

Jouni Kakkonen
puhelin 040 5670407
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Toivo Kakkonen
Tenkakankaantie 78
82600 Tohmajärvi

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri

Leena Kakkonen
puhelin 050 3728622
leenam.kakkonen@elisanet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Kuusmiehentie 28 D 9, 00670 Helsinki
Puh. 0400 679328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkäkatu 20 C 40
20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen 25 eur/v, lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili Nordea FI56 1040 3500 3634 72
BIC NDEAFIHH